

Antonia Suci

ÎN CĂUTAREA CRĂCIUNULUI

LIMES
2019

CUPRINS

Capitolul 1.....	5
Capitolul 2.....	7
Capitolul 3.....	12
Capitolul 4.....	15
Capitolul 5.....	17
Capitolul 6.....	20
Capitolul 7.....	25
Capitolul 8.....	29
Capitolul 9.....	36
Capitolul 10.....	45
Capitolul 11.....	52
Capitolul 12.....	59
Capitolul 13.....	67
Capitolul 14.....	78
Capitolul 15.....	89
Capitolul 16.....	98
Capitolul 17.....	108
Capitolul 18.....	116
Capitolul 19.....	122
Capitolul 20.....	132

Capitolul 21.....	151
Capitolul 22.....	160
Capitolul 23.....	170
Capitolul 24.....	188
Capitolul 25.....	198
Capitolul 26.....	210

*Umbre misterioase
mi se perindau
în fața ochilor.
Mă cuprindeau în
îmbrățișări călduroase
și îmi dădeau drumul
cu răceală. Înaintam pe
ceva tare. Deodată, în
fața mea am observat
o mică ghirlandă roșie
atârând în neant.
Jos se afla o cutie
dreptughiulară, mică și
maro, care parcă
aștepta să fie deschisă.
M-am lăsat la podea
și am atins-o cu
delicatețe, lemnul era
rece și neatrăgător,
dar îmi dădea un
sentiment de
familiaritate.*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SUCIU, ANTONIA

În căutarea Crăciunului / Antonia Suci. - Florești : Limes,
2019

ISBN 978-606-799-338-7
821.135.1

© Editura Limes, pentru prezenta ediție
Str. Castanilor, 3
407280 Cluj-Napoca
Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022
Email: edituralimes2008@yahoo.com
www.edituralimes.ro

CAPITOLUL 1

Era 25 decembrie. Casa era rece, ostilă, fără vreun brad sau decorațiuni la ferestre. Nici nu îmi puteam aminti când fusese ultima dată când am sărbătorit Crăciunul, parcă citisem despre asta într-o carte de mult pierdută. În zilele noastre, oamenii preferă să își petreacă timpul ridicând temple pentru zeii lor stupizi. Niciodată nu am lăcrimat în timpul vreunei Citiri a Premnatului, deși auzeam mereu cum mama își sufla nasul în spatele meu în batistă. Mă obligă mereu să port șorțul primit de la soția Premnatului și să port în păr o panglică neagră ca semn al devotamentului pentru Cazar. În timp ce părinții mei sorbeau fiecare cuvânt al Premnatului, eu așteptam ușor, ușor în tribună, dar încercând să reiau postura de domnișoară a Cazarului ce crede mama că sunt.

La sfârșitul Citirii, am sculptat, ca de obicei, în piatra Tahmeei, un fel de biserică inventată în Cazar. În timp ce apăsam destul de violent cu lama în piatră, am ridicat ochii spre mama. Era o femeie zveltă, cu ochii de culoarea smaraldului și părul de culoarea lanului de grâu, mama... În ceea ce mă privea, nu îi semănam deloc. Aveam părul negru ca smoala și ochii îmi erau chiar mai negri. Îmi plăcea să cred că semănam cu tata, Oshar. Acesta era un om destul de mic de statură, cu un început de chelie și mereu îngândurat, în micul său univers. Însă când revenea pe plaiurile Cazarului, era ca un frate pe care nu l-am avut niciodată. Obişnuiam să inventăm povești despre modurile în care un elefant ar putea zdrobi o furnică, folosindu-se de o agrafă de păr.

– Mamă, de ce trebuie să sculptăm acest cuvânt de zece ori pe zi? am rupt eu tăcerea.

– Pentru că, începui mama, un bun cetățean își arată loialitatea nedeformată față de poporul și orașul său.

– Dar de ce noi? Premnatul nu are un sculptor care să se ocupe de asta? Cu ce suntem datori față de ei?

– Maya Lanmar?! Cum îndrăznești? Îi suntem pe veci îndatorați Cazarului și Premnatului însuși, pentru că ne împărtășesc înțelepciunea și atotcunoașterea lor, spuse mama. Nici măcar nu încercă să își ascundă indignarea, apăsând din ce în ce mai greu cu cuțitul în piatră, formându-și cute la degete.

O întrebare mă tot apăsa în ultima vreme, dar amintindu-mi ochii nervoși ai mamei, care parcă erau asediați de flăcări, am hotărât să o țin pentru mine.

– Da, da, da! Mama țopăia prin încăpere amenințând orice obiect din jurul său. În sfârșit! Maya, mâine, la prima oră, te vei îmbrăca, cu rochia albă dantelată și șorțul cu motive florale. Suntem invitate să luăm micul dejun alături de familia Premnatului în carne și oase. Vreau să te porți ca o adevărată domnișoară, purtându-te și răspunzând respectuos la tot ce vei fi întrebată. Ne-am înțeles?

– Da, mamă, am răspuns neștiind cum altfel. Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, nu auzisem niciodată numele mamei. Tata îi răspundea fără vreun alint sau poreclă, așa că eu îi spuneam pur și simplu mamă.

– Foarte bine, spuse ea și ieși din cameră cu ochii încă strălucind.

M-am întors pe călcâie și am privit spre geamul proiectat de tata numai pentru mine. A trebuit să obțin o permisiune specială deoarece nu aveam voie să deținem vreo conexiune cu cerul noaptea. Se spune că noaptea face sufletele naive care o privesc să se îndrăgostească de sunetul ierbii dansând și de scânteile lunii încât va lăsa în umbră pe marele Cazar și va permite demonilor să îi acapareze sufletul, încercând să destrame Cazarul.

A trebuit să dau o mulțime de teste de rugăciune și supunere pentru a fi îndreptățită la a avea o fereastră. Iubeam să privesc stelele și îmi imaginam că în fiecare dintre ele se ascundea o fetiță care aștepta să îmi devină prietenă.

Mi-am îndreptat privirea spre mozaicul alambicat cu Tahmeea Centrală. Mă întrebam de ce nu mai sărbătoream Crăciunul? De ce oamenii s-au oprit din senin să asculte colinde sau să facă turtă dulce? Am încercat să îmi abat gândul de la subiect și m-am cuibărit în pat cu ochii la stele.

CAPITOLUL 2

Adoua zi de dimineață, m-am trezit de bunăvoie când mama a intrat în camera mea. O încăpere modestă cu pereți albi, o masă cu o cuvertură decorată cu tot felul de păsări și un tablou cu mine, tata și mama.

M-am spălat pe față și pe dinți și am îmbrăcat ținuta pe care mama a așezat-o pe un scaun în fața ușii mele, parcă încercând să-mi amintească faptul că ea

Regelui Soare cu unt proaspăt și smochine într-un bol alăturat.

– Și, Maya, începu Premnatul, cu ce te ocupi în timpul liber?

– Păi, m-am bălbăit eu, îmi place să pictez mozaicuri, am spus sperând să fie răspunsul corect.

– Fascinant! De-a dreptul fascinant! spuse soția Premnatului.

– Să știți că m-am gândit să o trimit în ucenicie în Tahmeea dumneavoastră, spuse mama fără să-mi arunce o privire. Am simțit că lumea avea să se prăbușească. Chiar dacă nu aveam vreun talent special, nu însemna că trebuia să mă trimită în slujba unui om de 200 de kilograme, drept pedeapsă.

– Sper să o revăd pe tânăra domnișoară la practică de anul viitor, spuse Premnatul cu un aer mulțumit.

– Deci, doamnă Lanmar, ce aveți în plan pentru următoarele săptămâni? Îmi imaginez că o doamnă de calibrul dumneavoastră are multă treabă pe umeri, spuse doamna Serena.

– Păi..., începu mama puțin derutată.

– S-ar putea să facem un brad anul acesta, am răspuns eu entuziasmată știind că mama nu abordase subiectul, dar aveam impresia că acum va trebui să accepte.

– Serios? Întrebă Premnatul și puteam vedea cum se juca nervos cu smochinele din bolul de ceramică din apropiere. De ce nu ai dori să iei parte la sărbători tradiționale, cum ar fi Almarul (sărbătoarea bunăvoinței față de Premnat), sau poate Natadonul (sărbătoarea supunerii în fața Tahmeei). Sunt de părere că ar trebui să-ți iasă din obiceiuri acea sărbătorire a egoismului,

Crăciun sau cum s-o numi, spuse Premnatul cu o voce mieroasă, scrutându-mă cu privirea.

– Credeam că ar fi frumos să colindăm și să pregătim fursecuri din nou. Îmi amintesc, într-un an, tata, probabil că îl cunoașteți drept Oshar, a...

– Ajunge! spuse Premnatul, ridicându-se de la masă însoțit de indignarea soției lui.

Am aruncat o privire spre Lara și Aden și o mică dungă decolorată se afla pe obrazul amândurora. Nu am înțeles de ce, dar probabil am revenit cu picioarele repede pe pământ deoarece simțeam respirația tuturor în ceafă. Premnatul era încă acolo cu o lumină sălbatică în priviri. Credeam că inima îmi va îngheța, dar l-am privit direct în irisul de culoarea albastră și am răspuns răspicat:

– Niciun „ajunge”! Ce e rău în a sărbători Crăciunul? Poate că trebuia să fie o sărbătoare în cinstea ta? Și nu, nu e egoistă! Lumea care oferă cadouri altora, nu-ți pregătesc ție ofrande, te ard pe piele și pe suflet ca fierul încins? Când am terminat, obrații îmi ardeau puternic și cel mai probabil aveam privirea cuiva care voia să omoare pe cineva. Mama se uita la mine îngrozită, de parcă urma să mă decapiteze. Soția Premnatului stătea lipită de scaun, iar cei doi frați arătau de parcă urmau să mă îmbrățișeze.

– Piticanie egoistă și nerecunoscătoare! Tu și familia ta de prefăcuți! Afară din căminul meu! Afară! strigă Premnatul.

M-am ridicat de la masă, mi-a înșfăcat pălăria și vesta și am privit în jur. Toți stăteau la masă îngroziți. Deodată, într-un colț, am zărit ceva strălucitor, negru și

subțire. Un bici. Acum înțelesesem liniile decolorate de pe chipurile copiilor.

– Prefer să trăiesc singură în munți decât să trebuiască să-ți fiu supusă ție. O egocentrică, răsfățată și grasă bestie, am spus și am ieșit trântind ușa în spatele meu.

Nisipul îmi invada degetele de la picioare și vântul îmi sufla cele două codițe împletite. Însă un lucru era sigur, aveam să regăsesc Crăciunul, indiferent prin ce cotloane întunecate era ascuns.

CAPITOLUL 3

Aroma smochinelor îmi lăsa un gust amar în gură. Eram plecată de doar zece minute, dar deja mă felicitam pentru micul meu discurs în fața Premnatului.

Înaintam, ușor, dar sigur prin nisipul nesfârșit, până când am ajuns la periferia orașului. O lume nouă plină de posibilități mi se întindea în fața ochilor. Am văzut o pădure deasă cu arbori și copaci falnici. Mi s-a părut un loc bun să-mi încep căutările. Am luat-o la pas și am pătruns printre copaci dispărând în inima pădurii.

Trunchiurile copacilor se înălțau spre cer, parcă oferind îmbrățișări. Iarba și vegetația ce-mi gâdilau picioarele acopereau întreg pământul. Eram fermecată de verdeața și misterul aceluia loc.

Am început să-mi caut o sursă de hrană. Pe măsură ce înaintam, rochia mea albă se agăța de așchiile copacilor care parcă nu doreau să-mi mai dea drumul. Curând am început să mă dau bătută. M-am așezat pe

un bolovan și am încercat să mă organizez mai bine. Dacă reușeam să găsesc o sursă de hrană până la prânz, eram destul de sigură că puteam să o să găsesc ceva și pentru cină.

În timp ce gândurile îmi zburau frenetic prin minte, un zgomot se auzi din spatele unui bolovan apropiat. Mi-am îndreptat privirea într-acolo și am încercat să mă îndepărtez ușor, fără mare zarvă. Zgomotul își făcu simțită din nou prezența, de această dată însoțit și de o creatură cu blana roșcată și o coadă lunguiață. Am aruncat o privire mai atentă și am realizat că era doar un pui de vulpe. Acesta mă studie din cap până în picioare cu ochii mici și curioși. Zăbovi câteva secunde și apoi începu să se apropie de mine cu urechile ciulite.

– Bună, am spus, presupun că nu te-a trimis Premnatul după mine.

Vulpoiul a părut surprins la auzul aceluia nume, dar în același timp nedumerit în privința mea. S-a apropiat și mai mult, dar brusc se întoarse în partea opusă și o luă la fugă printre tufișuri și tufe înșelătoare.

Am privit în continuare spre direcția în care a fugit animalul, neștiind ce să fac. Instinctul îmi spunea să caut puiul de vulpe, dar mintea îmi spunea să îmi continui drumul fără să bag în seamă toate popasurile.

Totuși, în tot timpul pe care l-am petrecut căutând mâncare și apă, gândul îmi zbură la animalul cu blană roșcată. Mă simțeam apărută, dar în același timp doream să-l apăr. Am încercat să-mi scot din mintea prostuță astfel de gânduri și mi-am continuat drumul printre frunze trufașe și atracții înșelătoare, precum Cazarul își continua drumul prin tristețe și minciuni.